

VILIOJIMO
MENA // 3

Regina
Kyle KYLANTIS
KARŠTIS

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Regina Kyle

KYLANTIS KARŠTIS

Keturių knygų serija
„Viliojimo menas“
Trečia knyga

Versta iš Regina Kyle Triple Dare, 2015

© Regina Kyle, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Evelina Klimaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0262-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

- Keidai Aleksandrai Hardesti! Nešk savo pusnuogę subinę čia, kol pati neatėjau tavęs nurengti!

Keidas nužvelgė savo aprangą. Jei raudono atlaso klubjuostę buvo galima pavadinti apranga. Ar Aivė išties tikėjosi, kad jis sutiks tai dėvėti? Vyras vylėsi, kad jam užteks pasirodyti su darbine uniforma, galbūt nusirengti marškinėlius ir nusismaukti kelnes ant klubų... Visgi kasmetinis -labdaringas „Karštų meilės eržilų“ kalendorius, vaizduojantis apsinuoginusius puikiausius Stoktono ugniagesius, virto rimtu leidiniu. Šių metų kalendorius skirtas paremti vietinę gyvūnų prieglaudą, kuriai Keidas ir pats buvo neabejingas.

Bet klubjuostė? Ar Aivė įsivaizdavo jį esant kokį „Čipendeilų“ šokėją?

- Su šituo daiktu būsiu kur kas daugiau nei pusnuogis, - jis kilstelėjo siauručius apatinius virš širmos krašto.

- Aš nejuokauju, Pone Gruodi. Laikas bėga. Renkis ir pasirodyk.

Keidas suurzgė ir nuspyrė sportbačius.

- Skaičiuoju iki trijų. Vienas...

Jis nusivilko marškinėlius.

- Du...

Kelnės ir trumpikės atsidūrė ant žemės.

- Trys.

Keidas ėmė nedrąsiai rištis klubjuostę. *Mėšlas*. Tas kvailas skudurėlis vos dengė paslėpsnius. Vyras nesėkmingai pabandė prisidengti.

- Aive, turime bėdą.

- Tai jau tikrai. Aš suskaičiavau iki trijų, o tu vis dar slepiesi už tos širmos kaip kokia paleistuvė bažnyčioje.

Keidas nesusiturėjo nesukikenęs. Aivė visada sugebėdavo jį prajuokinti. Vaikystėje jų trijulė - jis, Aivė ir jo geriausias draugas, Aivės dvynys brolis Geibas - nuolatos krėsdavo kvailystes: darželyje prisikišdavo į nosis kreidelių, mokykloje rūkydavo pasislėpę už stadiono, kartą netgi pagrobė kitos mokyklos futbolo komandos talismaną ožką ir nesėkmingai bandė paslėpti ją Nelsonų medžio namelyje.

Tiesa, pastarąsias dvi šunybes jie iškrėtė dviese su Aive. Ji buvo tikra bebaimė ir pasirošusi priimti bet kokį iššūkį, kad tik galėtų visur eiti kartu su berniukais. Ji kartą netgi matė Keidą nuogą. Žinoma, tada jiems buvo

šėšeri ir jie maudėsi po vejos laistyklės srove jos sode.

- Gerai, vyruti, pasiruošęs ar ne, ateinu pas tave.

- Pasiruošęs, pasiruošęs.

Keidas giliai įkvėpė, eilinį kartą priminė sau, kad fotosesija skirta labdarai ir žengė iš už širmos.

- Pala, beveik pamiršau. - Jis akies krašteliu pastebėjo apvalų Aivės užpakaliuką dingstant už mažyčio kabineto studijos kampe durų, iš už kurių ji jam šūkalojo nurodymus persirengti ir palaukti.

Jis apsidairė po patalpą. Medinės grindys, plikos sienos, baltas fonas, kelios šviesos su skėčiais, studijos vidury - fotoaparatas ant trikojo, paruoštas veiksmui. Ko dar jai galėtų reikėti?

- Ką pamiršai?

- Pagrindinį tavo kostiumo akcentą.

- Vadinasi, mano apranga nebus vien šitas varganas siūlelis?

- Ne visai. - Aivė žengė iš kabineto, nešina Kalėdų Senelio kepure vienoje rankoje ir pilku rainu katinėliu kitoje. Tačiau vyro dėmesį patraukė ne katinas, o Aivė.

Šventas gaisre.

Ji iš Stoktono išsikėlė prieš dvylika metų, o paskutinį kartą jiedu matėsi prieš gerus trejus.

Aivė pasikeitė.

- Ką tu vilki? - Keidui nužvelgus trumpų šortų ir aptemptų marškinėlių ansamblį su užrašu: „Man patinka nusirenginėti“, jam ėmė sparčiau plakti širdis. Kur dingo įprasti apsmukę džinsai ir milžiniškas nertinis? Net plaukai buvo kitojie: įprastos netramdomos garbanos buvo susuktos į netvarkingą kuodą, kuris, moterų nuomone, turėjo atrodyti seksualiai. Iki šiol Keidas buvo linkęs su jomis nesutikti.

- Tikrai daugiau už tave.

Aivė padavė jam katinėlį ir ant pakaušio užmaukšlino Kalėdų Senelio kepurę.

- Aš čia niekuo dėtas, juk pati išrinkai šitą, - jis laisva ranka timptelėjo klubjuostės gumelę. Kitą kuteno besimuistantis katinėlis. Keidas priglaudė jį po smakru.

- Tiesą pasakius, šis sumanymas - Henko. - Paminėjusi nuolatinio kalendoriaus fotografo vardą, Aivė suraukė antakius. Šis, jai viešint miestelyje, susižeidė nugarą ir paprašė jos perimti darbus. - Tik baigiu, ką jis pradėjo.

- Kiti vyrukai neatrodė kaip striptizo šokėjai.

- Kiti vyrukai negali pasigirti tokiu kūnu. - Aivė pasilenkė prie fotoaparato, tačiau Keidas sugavo ją prieš tai nužiūrėjus jo gėrybes. Įdomu. Juk ji visada galvojo apie jį kaip apie brolių, tiesa? Na, išskyrus tą kartą dvyliktoje klasėje...

- Girdėjau, kad Henkas metų metus prašė tavęs nusifotografuoti, - jo mintis nutraukė Aivės balsas. - Kas galiausiai privertė tave sutikti?

Keidas patraukė pečiais ir atsistojo priešais pakabintą baltą foną.

- Mama nenorėjo, kad sodininkų klubas pamatytų jos apsinuoginusio sūnaus nuotraukas, bet jiedu su tėčiu praėjusiais metais išsikėlė į Čepel Hilą, tad...

Aivė sukikeno.

- Kol akys nemato, širdies neskauda?

- Panašiai. O jei jie ir sužinos, tai gyvena už tūkstančio mylių. - Kita vertus, žinant mamą, ji sugalvotų kaip nubausti sūnų net ir per atstumą.

Aivė žvilgtelėjo pro fotoaparato objektyvą, kurį sufokusavo velniai žino kur, ir atsistojo, įsisprendusi į šonus. Šitokia stovėseną dar labiau pabrėžė jos ir taip iškilų krūtinę. *Po ga-*

lais. Ar ji visada buvo tokia... apdovanota? Ne-
jaugi ji visą šį laiką po savo apsmukusiais dra-
bužiais slėpė tokį kūną?

*Ramiau, eržile. Nė negalvok apie tai, juk ji
beveik kaip sesuo. Žinoma, beveik nereiškia iš
tikrųjų.*

- Na. - Ji garsiai atsikvėpė, pašiaušdama sa-
vo iš kuodo išdrikusias sruogas. - Tai pradėki-
me.

Keidas rodomuoju pirštu paglostė katinėlį.

- Kur mums atsistoti?

Ji pamojo ranka.

- Lik, kur stovi. Turiu sureguliuoti šviesas.

Jis pamindžikavo nuo vienos kojos ant kitos,
stengdamasis visą dėmesį sutelkti į kačiuką
rankose, o ne į įspūdingus Aivės iškilumus. -
Kuo jis vardu? - paklausė.

- Bilbas.¹

- Kažkam patinka Tolkienas.

- Prieglaudos prižiūrėtojai. - Aivės „inkariu-
kai“, vienintelė iki šiol išlikusi ankstesniojo

¹ Hobitas Bilbas Beginsas - pagrindinis fantastikos
rašytojo Džono Ronualdo Ruelio Tolkino knygos
„Hobitas“ herojus (čia ir toliau - vert. pastabos).

garderobo detalė, cypčiojo ant parketo, jai sukinėjantis apie trečią šviestuvą. – Jis ieško naujų namų.

– Prižiūrėtojas? – pašaipiai paklausė Keidas.

– Tai aišku, kad Bilbas. – Aivė nustojo knebenusi žibintą ir maldaujamai žvilgtelėjo per petį.

– Ne, ačiū. Man labiau patinka šunys. Kodėl prieglauda nepaskyrė man kokio rotveilerio? Ar net ši-cu veislės šuniuko?

– Žmonės mieliau perka kalendorius su stipriais, raumeningais vyrukais, glaudžiančiais mielus, pūkuotus kačiukus. – Ji baigė reguliuoti šviesas ir grįžo prie trikojo. – Be to, rotveileris atiteko vadui. O prieglaudoje nėra nė vieno ši-cu.

– Tai manai, kad esu stiprus ir raumeningas? – Keidas nesusilaikė neparodęs raumenų.

– Prašyčiau, – Aivė pabalino akis. – Visa moteriška Stoktono populiacija dėl tavęs varvina seilę. Tau tikrai nereikia dar ir mano pagyrų.

Keidas pasidėjo Bilbą ant peties.

– Turi omeny Modę iš užkandinės, kuri neseiniai atšventė penkiasdešimtmetį? Ar bibliotekininkę ponią Frazier? Ji moka pro savo protezus švilpauti „Bohemijos rapsodiją“.

- Geibas pasakojo, kad susitikinėji su naujaja „Gibsono prekių“ kasininke, su įspūdinga...

- Šypsena? - Keidas kilstelėjo antakį. - Šukuosena? Talentu mintyse sudėti keturženklis skaičius?

- Aha, taip. - Ji patraukė prie stalo, stovinčio šalia sienos. - Padėk Bilbą ant žemės ir prasižerk.

Jis nuleido kačiuką ant žemės ir sukryžiuo rankas ant krūtinės.

- Ir kodėl turėčiau?

Aivė atsigręžė su buteliuku skaidraus skysčio ir žengė artyn, it liūtė prie savo aukos. Ar tai kažkoks aliejus? Nejaugi ji ruošėsi...

- O kaip tu manai? Kad galėčiau tave sušlapinti. Užsičiaupk ir išsiskėsk.

Velnias.

Tarsi su šautuvu artindamasi su buteliuku vandens ir glicerino, Aivė Nelson stengėsi išlikti ori ir profesionali, tačiau tai buvo nelengva - Keidas Hardestis visame savo gražume buvo daug karštesnis, nei ji įsivaizdavo. O ji mėgo įsivaizduoti.

Sustojus priešais, jos kojos kaipmat tapo vaškinės, ranka su buteliuku nusviro ir ji sunkiai nurijo seiles. Staiga pasijutusi nepatogiai,

laisva ranka pasitaisė marškinėlių kraštą, stengdamasi paslėpti savo kreidos baltumo odą.

Baik. Tai kas, kad nesi liauna it smilga, juk nebesi ir stora karvė.

Aivė tvirtai suspaudė buteliuką, kad šis net subraškėjo, ir susitvardė. Juk jai teko fotografuoti galybę modelių ir liesti dailiausius kūnus, tad Keidas neturėjo būti išimtis.

Vis dėlto buvo. Juk jis buvo jos pirmoji meilė, apie kurią ji prirašė daugybę dienoraščio puslapių, nors šis visuomet laikė ją kvaila geriausio draugo seseria, su kuria buvo galima retkarčiais pajuokauti.

– Tai kaip, pradėsime? – Tas berniukas suaugo ir virto tikru vyriškumo įsikūnijimu, su raumenimis ir plačia, įdegusia krūtine. Ilgametės treniruotės mokyklos ir koledžo sporto komandose bei ugniagesio darbas padėjo jam išpuoselėti nuostabų kūną. Ak, tie pūpsantys rankų ir stangrūs pilvo raumenys, stiprios šlaunys ir atletiškos kulkšnys. Po galais, net jo pėdos atrodė seksualiai, tad ką jau kalbėti apie tai, ko nesugebėjo paslėpti toji vargana klubjuostė...

Aivei net pašiurpo oda.

Tai jau tikrai pradėsime.

- Žemė kviečia Aivę. - Keidas nusibraukė medaus spalvos plaukų kuokštą nuo kaktos. Jo nuostabios žydros akys ilgomis blakstienomis nebūtų padariusios gėdos net moteriai. - Baidiu nušalti užpakalį.

Aivė žvilgtelėjo į vyro pasturgalį: ne, šis vis dar buvo savo vietoje.

- Išjungsiu oro kondicionierių. - Ji kuo nerūpestingiau nužingsniavo prie termostato.

Puiku. Ir taip jautėsi sukaitusi, o dabar rizikavo tiesiog užsiliepsnoti.

Kodėl Henkas susižeidė nugarą? Ir kodėl ji pasisiūlė pagelbėti? Juk buvo grįžusi vos savaitę ir turėjo rūpintis tėčio sveikata, o ne varvinti seilę, nužiūrinėdama apsinuoginusius ugniagesius. Ypač mokyklos draugus.

Na, ši fotosesija buvo paskutinė. Po jos Aivė žadėjo grįžti į tėvų šiltnamius ir rūpintis tėčio vaistais ir dieta, ir nebesijaudinti dėl vaikystės bičiulio ir kitų buvusių bendramokslių.

- Geriau? - Aivė atsisuko į savo modelį su Bilbu rankose. Keido glostomas, katinėlis ėmė garsiai murkti iš malonumo.

O, taip, Henkas pabaigai paliko geriausią.

- Atleisk. - Nekalta Keido šypsena atėmė jai

kvapą. – Jis atrodo vienišas.

– Tikrai nenori jo pasilikti?

– Ne, kaip jau minėjau, man labiau patinka šunys.

Aivė nužvelgė laimingą gyvūnėlį glėbyje.

– Panašu, kad Bilbas linkęs su tuo nesutikti.

– Esu įsitikinęs, kad jį netrukus priglobs kokia šeimyna su vaikais, kurie jam negailės dėmesio.

Keidas neklydo, kačiukai ir šuniukai tiesiog graibstyte išgraibstomi iš prieglaudos, tačiau suaugusiems gyvūnams sekėsi prasčiau. Aivė pati būtų mielai vieną priglobusi, tačiau tam trukdė nuolatinės kelionės. Bet Keidas...

– O ką pasakytum apie suaugusį gyvūną? Prieglaudoje jų pilna ir niekas jų nenori.

– Gal ateityje. Dabar esu užimtas darbu... ir kitais dalykais.

– Pavyzdžiui, ta pardavėja? – Aivė kaipmat pasigailėjo paklaususi. Juk neturėjo teisės šitaip pavydėti. Keidas buvo jaunas, laisvas ir labai patrauklus vyras, tad galėjo susitikinėti, su kuo tik panorėjęs.

Gaila, kad ne su ja. Na, ką gi. Toks gyvenimas, bus tų vyrų ir panašiai....